

Неретко се помиње челично длето, нађено у спољном каменом слоју пирамиде Хуфу (Хеопса, почетак XXX века п.н.е.); међутим, највероватније је инструмент доспео тамо у каснијој епохи, када је камење пирамиде разношено као грађевински материјал...
Микеле Џуа, Историја хемије, ([272], стр. 27, комент. 23).

УВОД

Хронологија игра важну улогу у истраживању изворних докумената и омогућава одређивање временског интервала између догађаја у прошлости и данашњице, уколико се временски подаци документа успешно претворе у јединице нашег рачуна времена, на пример јулијанске датуме пре н.е. или н.е. Многи закључци и концепције зависе од датирања догађаја описаних у изворнику. До данашњих дана се, као резултат рада многих хронолога, формирала глобална традиционална хронологија, у чијим оквирима су сви основни догађаји распоређени у времену по јулијанском календару. Већина савремених метода датирања заснована је на принципу поређења података документа са другим подацима, чије датирање се сматра већ утврђеним. Данас прихваћена верзија хронологије у знатној мери је створена у низу фундаменталних радова из XVI-XVII века, започетом радовима Ј. Скалигера (1540-1609), оснивача хронологије као науке [36, стр. 82]. Међутим, серија ових и других радова није завршена, јер, како примећује Е. Бикерман, не постоји довољно потпуно истраживање древне хронологије које одговара савременим захтевима [36, стр. 90, коментар 1]. Одсуство таквог истраживања које би систематски изложило строге основе глобалне хронологије на основу савремених података и метода, може се објаснити не само огромним обимом материјала који треба обрадити, већ и низом објективних тешкоћа (в. поглавље 1).

Први истраживач који је поставио питање заснивања данас прихваћене хронологије био је Н.А. Морозов - познати научник-енциклопедиста, револуционар и друштвени активиста. Са двадесет година започео је своју активност народњака. Године 1881. био је осуђен на доживотну казну затвора у Шлиселбургу, где је самостално изучавао хемију, физику, астрономију, математику, историју. После ослобођења бавио се активном научном и научно-педагошком делатношћу; после Октобарске револуције био је директор Природнонаучног института Лесгафта (после одласка Морозова са места директора институт је потпуно реформисан). У овом институту је Морозов обавио главни део својих познатих истраживања древне хронологије (природнонаучним методама) уз сарадњу групе ентузијаста. Од 1922. је почасни члан АН СССР, носилац ордена Лењина и Радне Црвене Заставе [361]-[370].

Године 1907. Морозов је издао књигу "Откривење у олуји и бури" [16] у којој је анализирао датирање књиге "Апокалипсе" и дошао до закључака који противрече традиционалној хронологији. Године 1914. издао је књигу